

AMICULU FAMILIEI

FOIA BISEPTEMENARIA
PENTRU TOTE TREBUINTIELE VIETIEI SOCIALE.

INSTRUCTIUNE.

DISTRACIUNE.

Va esi in 1/13 si 15/27 di a fie-carei lune. Pretiulu de prenumeratiune pre acestu anu e 1 fl. 50 cr. v. a.
4 franci — lei noi. A se adresá la REDACTIUNEA foiei in Gherl'a. — Szamosujvár.

BAZA DUNAREI.

Poesia de M. S. Regala Dómn'a Romaniloru.

Ó! nu te teme, tiér'a mea,
Cu bratiulu meu te-oiu apara,
Vedi tu colo stégulu turcescu
De unde tunuri ne pândescu?
Chiar' mii de bombe d'ar' svêrli
Cu Domnulu Carolu le-oiu sdrobi!
Dunarea vecinicu ne-a iubitú,
Pe und'a ei amu mai plutitu,
Ale ei valuri cânta blandu:
„La zidu, copii, sariti curendu!
Dati focu, luptati, viteji eroi,
Cà-ci Domnulu Carolu e cu voi!»

O! nu te teme, tiér'a mea,
A tale lantiuri le-oiu sfarmá!
Mai facu o cruce si apoi
Pornescu la lupta, la resboiu,
Desfasiuru falnicu stégulu meu
Cu Carolu este Dumnedieu! *)

Salutarea Ostirei, Domnului si Dórnei Romaniloru.

In din'a de 8/20 oct. a. e.

I.

Sunati trombitie, fanfare,	Peste undele spumóse
Saltati animi romanesci,	Ale Dunarei, sunati;
Ca e di de serbatóre	Cá se afle 'ntrég'a lume
In orasiulu Bucuresci;	Ca poporulu românescu
Peste cómele stufóse	Este demnu de mandru-i nume
A betraniloru Carpati,	Mandrulu nume stramosiescu;

Si strabunele osaminte
Ale vechiloru eroi

Se tresalte in morminte,
Cá si sufletele 'n noi!

II.

Priviti óstea romanésca,
Ce din munti si din campii
Cu bravura stramosiésca,
Alérge in batalii;

Si bravandu asprimi si mórte
Stégulu ei l'a tienutu susu
Gatindu tieriei mandra sórte,
Ne-atérnarea ne-a adusu.

Ei trecu Dunarea cea lata,
Cum o trecu sioimii in sboru
Si in Plevn'a sangerata,
Planta mandrulu tricoloru;

Salutati, romani, ostirea
Si-álu ei stéga triumfatoru,
Cà-ci e scrisa nemurirea,
Pe frumosulu tricoloru!

III.

Cine-i junele calare
De viteji incongiuratu?
Cá 'ntre stele mandrulu sóre
Elu straluce infocatu!

Capitanulu celu mai mare
Ce-a condusu p'acesti voinici.
Elu ne-a datu neatérnare,
Sfaramandu pe inimici.

E Mairea Sa Regala
Bunulu nostru Domnitoru,
E a tierii nóstre fala,
Este primulu luptatoru.

Salutati-lu cu iubire,
Cu supunere si-amoru,
Si urati-i fericire
Si unu mandru viitoru.

IV.

Cine e si-acea femeia
Cu chipu mandru angerescu
Cu ochiu dulce ce scanteia
Candu orfanii o privescu?

Câte chinuri, neavere,
Man'a ei n'a usiuratu!
Câte rane cu durere
Man'a ei nu a legatu!

Este mandr'a-ne Regina,
E unu sufletu smulsu din raiu,
Ce durerea 'n peptu alina
Candu audi dulcele-i grain.

Salutati-o cu amóre!
O saluta, tiér'a mea,
Cà-ci ca dens'a Domnitóre
Fórte raru vei mai avea!

*) Pe aceste versuri s'a compusu de D-nu Ed. A. Hübsch, inspectorulu generalu alu musiceloru armatei, unu Marsiu Triumfalú care s'a cantatu in 8/20 oct. a. e.

IFIGENIA IN AULIDA.

Tragedia in 5 acte.

— Dupa Euripide —
(Continuare.)

Actulu III.

SCEN'A I.

Clitemnestr'a si Ifigeni'a

(La sosirea lor pe scena corulu le saluta cu unu
mnu de bucuria.)

Clitemnestr'a (catra copilele din coru).

A v'otra salutare de bunu semnu o privescu;
Si am sperantia buna c'aice eu sosescu
La nunta fericita cu-acesta juna feta
Ce are a fi mirasa. Luati in sa indata
Jos tote-aceste daruri ce am adusu cu ea,
Si 'ncortu le puneti bine. Er tu, copil'a mea,
Cobori jos de pe carulu, ce trupulu ti a sdrobotu,
Si mergi, te odihnesce, ca-ci pre te-ai ostenitu.
Copile! ajutati-i, luati-o 'n bratie iute;
Er' un'a mie mi-dee alu seu bratiu si mi-ajute
Se potu cobori 'ndata. Voi cai-i tineti er',
Si pe Orest' luati-lu in bratie de pe caru.
E micu inea, dragutiulu. Dormi, puiulu meu fru-
mosu?

Nu te-a sdrobotu carutia? Descapta-te voiosu,
Spre diu'a scumpa a nuntei ce-a ta sora si serbeza.
Omu renumitu din vitia strabuna si viteza,
Unu fiu alu Neredeii va fi alu teu cumnatu,
Ca-ci si tu esci din sange nobilu si laudatu. —
Vin' si tu langa mine, copil'a mea iubita,
Acesti stréini se védia catu sum de fericita.
Mergi chiama aici la mine pe bunulu teu parinte.

Ifigeni'a.

Me ducu, maica iubita, se-lu stringu la pieptu fer-
binte.

SCEN'A II.

Clitemnestr'a, Ifigeni'a si Agamemnon.

Clitemnestr'a.

Fii veselu, Agamemnon, barbatulu meu iubitu!
Porunc'a-ti impleindu-o, noi, eta, amu venitu.

Ifigeni'a.

O! lasa, taica, sinu-mi p'alu teu se odihnesca,
Ca-ci multu e, decandu ochi-mi dorescu se te za-
resea.

Privirea-ti e in lume unic'a-mi fericire.

Agamemnon.

Copila draga! tu esci, ah, cea mai cu iubire
In lume pentru mine.

Ifigeni'a.

Ce bine me simtiescu,
Candu dupa-atatea dile in ochi-ti er' privescu.

Agamemnon.

Si eu, copila draga, ca tine-su de ferice.

Ifigeni'a.

Ce bine-ai facutu, tata, ca ne-ai chiamatu aice!

Agamemnon (in parte).

Intr'adeveru, adi nu sciu, ce-i bine si ce-i reu.

Ifigeni'a.

Dici, ca te bucuri, totusi ce tristu e chipulu teu.

Agamemnon.

Unu rege, — unu beliduce grigi multe 'n lume are.

Ifigeni'a.

Fii adi cu mine, grigea alung'o 'n departare.

Agamemnon.

Cu tine-su de totu, draga, in altu locu nicairi.

Ifigeni'a.

De ce nu-su mai senine doiosele-ti priviri?

Agamemnon.

Privindu-te, sum veselu, catu potu, pe cum me vedi.

Ifigeni'a.

Esci veselu . . . dar cu ochii de ce totu lacrimedi?

Agamemnon.

Ca-ci sortea ne desparte p'unu tempu indelungatu.

Ifigeni'a.

Eu nu te intielegu, tata; vorbesce mai curatu.

Agamemnon.

Cu vocea-ti seriosa mai tare me 'ntristedi.

Ifigeni'a.

Deci voiu glumi, de-ti place voiosa se me vedi.

Agamemnon (in parte).

Se tacu nu mai potu altulu! (tare) Eu te iubescu
ori cum.

Ifigeni'a.

Remani cu noi, bunu tata, a casa de acum.

Agamemnon.

O! de-asiu poté. Dar' nu potu. De-acea sumu tristu
eu, draga.

Ifigeni'a.

O, lasa piéra — Elena, si piéra ostea 'ntréga.

Agamemnon (in parte)

Peri-voru altii 'ntâia, me temu ca dor' si eu.

Ifigeni'a.

E multu, decandu cu ostea aci siede-ti mereu.

Agamemnon.

Multu dieu, si ce-va inca in locu ne mai retiene.

Ifigeni'a.

Vei merge dar', parinte, lasandu-me pe mine.

Agamemnon.

Voiu merge, dar' veni-vei si tu, draga, cu noi.

Ifigeni'a.

Ce bine-ar' fi, taicutia, de-amu merge amendo!

Agamemnon.

Te duc, déca ai voia.

Ifigeni'a.

Si maic'a va veni?

Agamemnon.

Ba singura tu, numai.

Ifigeni'a.

Dar' cum voiu locui

Intre strêini, acolo?

Agamemnon.

Nui bine se scii tote,

Esci fêta inca.

Ifigeni'a.

Vino de-acolo câtu se pôte

De 'ngraba.

Agamemnon.

Inc'o gertfa am de-aretatu aici.

Ifigeni'a.

Tu singuru, séu cu preoti voesci se sacrifici.

Agamemnon.

Acole vei fi si tu, aproape de altaru.

Ifigeni'a.

Unu coru vomu formá, taica, impregiuru, asie-i dar?

Agamemnon (in parte).

Ferice esci, copila! nu scii tôte cá mine. —

(tare) Mergi colo 'ntre copile ce-ascépta dupa tine.

Mai dà-mi o sarutare, mai stringe man'a mea,

Cà-ci sortea ne desparte, nu sciu candu ne-omu vedé.

O! sinu, o, facia dulce! o, crini dalbi, auriti!

O, Troja! o, Elena! amaru me chinuiti. . . .

Dar' voiu tacé. O mare de lacrimi se aduna

In ochi-mi, de mai cautu la tine, Mergi, fii buna,

In intru, si me lasa. (Ifigeni'a se departa).

SCEN'A III.

Agamemnon si Clitemnestr'a.

Agamemnon.

Ér' tu, scumpa muere,

Ma érta, cà plangu astadi eu-asie mare durere,

Candu vreu dupa Achile copila-mi s'o maritu.

De si sciu c'o ascépta unu traiu multu fericitu,

Me dóre 'n sufletu totúsi, vediendu cà ea ne lasa,

Si dela noi se duce departe 'n alta casa.

Clitemnestr'a.

Nu-su eu nepriceputa, vedu bine ce te dore:

Asié voiu patí si eu, cà-su fôrte simtítóre.

Cu tempu insa uitá-vomu, ne-a trece de dorere.

Cunoscu acum din nume p'acel'a ce o cere:

Asiù vré se sciu si némulu din care a esitu.

Agamemnon.

Azopu avea o fic'a, ce — Aegin'a s'a numitu.

Clitemnestr'a.

P'acést'a a luat'o vr'unu dieu, séu omu de josu.

Agamemnon.

Chiar' Zeus,¹⁾ si cu dins'a nascù pe Aiacos.

Clitemnestr'a.

Ér' Aiacos?

Agamemnon.

Nascut'a unu fiu numitu Peleu,

Care-a luat'u de sógia pe fic'a lui Nereu²⁾

Clitemnestr'a.

I-a datu-o elu, séu dóra cu sil'a o-a luat'u?

Agamemnon.

I-a logoditu chiar' Zeus; Nereu insusi o-a datu.

Clitemnestr'a.

Si unde-a dus'o? dora departe preste mare?

Agamemnon.

Ba intr'o vale, unde Peleu curti mandre are.

Clitemnestr'a.

Dór' unde spunu cà este a centauriloru tíera?³⁾

Agamemnon.

Acolo dieii nunt'a lui Peleu o serbara!

Clitemnestr'a.

Pe Achile-alu seu tata, séu Thetis l'a crescutu?

Agamemnon.

Ba Chiron, cà se fie mai bunu, mai priceputu.

Clitemnestr'a.

Va fi intieptu dara, cà celu ce l'a 'nvetiatu.

Agamemnon.

Vedi, ficei nostre ast'felu de omu i-a fi barbatu.

Clitemnestr'a.

E bine, fôrte 'mi-place. Dar' unde locuesce?

Agamemnon.

Pe siesulu Ftiei, p'unde unu rîu linu sierpuesce.

Clitemnestr'a.

Pe fic'a nostra dara acolo va s'o duca?

Agamemnon.

Ace'a-i a lui grige.

Clitemnestr'a.

O! dieii se-i conduca!

Si candu voru plécá dinsii?

Agamemnon.

Candu va fi luna plina.

Clitemnestr'a.

Dar' jertfa aretat'ai l'a cununieii dîna?

¹⁾ La romani: Joe (Jupiter); dieulu supremu, gubernatoriulu dieiloru si omeniloru.

²⁾ Nereu, fiulu lui Oceanu si alu Thetidei, dieulu marei mediterraneae, si parintele nimfeloru. De la o fica a lui si dela Peleu s'a nascutu Achile. Pentru grecii si romanii din vechime erá unu ce forte magulitoriu si pretiosu, déca si poteau deduce originea dela vre unu dieu séu nimfa.

³⁾ Centaurii erau unu poporu selbatecu si bellicosu in Thesalia, dupa Traditiune: jumătate omeni, jumătate cai. Acést'a traditiune vine de-acolo, cà centaurii, candu portau resbelu, aveau datina a se luptá calare si cu atata dibacia, incatu grecii din tempurile cele mai vechi, la cari calaritul pe-atunci erá, pôte, necunoscutu, engetáu cu mintea loru primitiva cà calareti si caii de sub dinsii suntu numai o fiinti'a.

Agamemnon.

Acum vreu; chiar' eu ace'a-su in minte ocupatu.

Clitemnestr'a.

Apoi s'a tiené nunt'a?

Agamemnon.

Candu jertf'a s'a gatatu.

Clitemnestr'a.

Pentru mueri ospetiulu in ce locu voiu a-lu face?

Agamemnon.

Aice intr'o nae poteti, déca ve place.

Clitemnestr'a.

Cam reu, dar' ce se facemu?

Agamemnon.

Scii ce se faci, muere?

Asculta tu de mine.

Clitemnestr'a.

Te-ascultu eu cu placere;

Séu candu n'amu voitu, spuue-mi?

Agamemnon.

Achile si-eu mai bine. . .

Clitemnestr'a.

Ce? . . . Vreti a serbá nunt'a voi singuri, fara mine?

Agamemnon.

Vomu face tóte; mergi tu in Argos, drag'a mea.

Clitemnestr'a.

Se-mi lasu copil'a? Cine faci'a i-va tiené?

Agamemnon.

S'o tienu potu si eu insu-mi.

Clitemnestr'a.

Asié insa nu-i bine;

Cà-ci eu asiu fi datoriu.

Agamemnon.

Dar' nu ti-se cuvine

A te 'nvêrti, femee, p'ntre ostasi mereu.

Clitemnestr'a.

Cuvine-se, cà mama, se-mi maritu fic'a eu.

Agamemnon.

Nici fetele-ti de curte nu potu siedé lasate

Acasa singurele.

Clitemnestr'a.

Ba potu, suntu aperate.

Agamemnon.

Asculta-me.

Clitemnestr'a.

Ba nu, dieu. Acést'a n'o voiu face!

Me juru pe cele sante. Mergi tu, de cum-va ti-place!

Tu fă, ce ai pe-afara: dar' lasa-me, in casa

Se facu ce se cuvine, candu fic'a-mi e mirésa!

SCEN'A IV.

Agamemnon (singuru).

Vai, in zadaru suntu tote! Speranti'a mea e stinsa,

Muerea-mi catra casa s'o vedu de-aici impinsa.

Indar' cu insielare se 'nvingu m'am incercatu,

Totu eu pierdu in totu loculu, totu eu sum insielatu.

Me ducu si la Calchante, me ducu si lu-voiu rugá,
De pote-aceste rele spre bine-a le schimbá.

Barbatulu, de are minte, muere blanda si-iee,

Séu nu si-tiena in casa de locu nici o femee.

(Va urmá.)

Petru Dulfu.

Datine si credintie romane.

Rîndunic'a.

(Continuare.)

III.

A dóu'a legenda a Rîndunelei suna asié:

A fostu odata o veduva seraca si a avutu trei fete. Si un'a dintre aceste trei fete erá cu perulu de auru. Si cea cu perulu de auru a dísu intr'o dí maicei sale!

— Mama! eu m'asiü duce la smeúóic'a cutare se me nâimescu ciobanu la oi!

— Bine, drag'a mea! — respunse mama s'a — tu vrei se te duci, dar' nu scii cà feciorulu acelei smeúóice de multu vrea se te iee de nevêsta si tu nu vrei se mergi dupa elu!

— Cà nici nu m'oiu duce si nici nu m'a luá? — díse éra fét'a — cà-ci eu m'oiu imbracá barbatesce si mi-oiu pune cusîma in capu si elu nu m'a cunósce!

— Déca tu socoti cà va fi se fia asié, apoi despre mene, . . . du-te, cà eu un'a nu te oprescu. . . .

Nu departe de veduv'a cea cu trei fete se allá o smeúóica, asemene veduva, care avea numai unu fecioru si-o turma de oi. Feciorulu smeúóicei acesteia audiendu, acum'a dela cine-a fi auditu, cà veduv'a acést'a are o féta cu perulu de auru, mai de multe ori s'a dusu elu la dens'a si-a cerut'o de nevêsta, dar' fét'a n'a vrutu de feliu se mérga dupa densulu, si elu nici intr'unu chipu n'a potut'o induplecá nici amagi cá se mérga.

Acum'a fét'a, imbracata in haine barbatesci si cu cusîma in capu, se duse singura la maic'a feciorului si se 'mbiá cá s'o nâimesca ciobanú.

Smeúóic'a, socotind'o cà e fecioru si neavendu ciobanu la oi, fórte bucurósa o primi.

Inse feciorulu smeúóicei, de cum a vediut'o, macar' cà erá imbracata in haine barbatesci si nici odata nu-si luá cusîm'a din capu, avea mare prepusu pe dèns'a. Deci díse elu intr'o dí maicei sele, cà feciorulu ce s'a apucatu la ei ciobanu nu i se pare a fi fecioru, ci trebue se fia fét'a cea cu perulu de auru, pre care a voitu elu mai de multe ori s'o iee de soçia.

Smeúóic'a díse atunci feciorului seu:

— Déca tu socoti, cà ciobanulu ce l'am nâimitu eu la oi, e fét'a pre care ai voitu tu s'o iei de soçia, apoi . . . ce mai atât'a vorba! . . . trebue se 'ncerci si 'ndata vei cunósce: féta e ori fecioru? . . . Du-te cu dènsulu in padure, aréta-i unu copaciu care va fi mai frumosu si mai sanetosu si-lu intréba: de ce e bunu? Si de ti-a spuue cà e bunu de furci de torsu, se scii cà e féta, dar' de ti-a spuue cà e bunu de cará, atunci e fecioru.

Feciorulu smeuóicei facù asié, dupa cum l'a invetiatu mama sa. Se duse cu fét'a in padure, ii arétà unu copaciú si-o întrebà: de ce e bunu?

Ea-i respunse ca e bunu de carà.

Se 'ntórce feciorulu acum'a a-casa si povestese mai-cii sale ce i-a spusu fét'a.

Smeuóic'a ilu invétia acum'a pre feciorulu seu se se duca cu ciobanulu la scaldatu, si scaldandu-se trebue se-lu cunósea; féta e ori fecioru?

Feciorulu asculta si face ceea ce-i spuse mama sa. Se duce adeca la o apa mare cu fét'a cá se se scalde. Dar' fét'a, sciindu-i gândulu, colea dupa ce feciorulu s'a desbracatu si s'a aruncatu in apa, viindu-i si ei rendulu, face pre unu catielu ce avea cu dèns'a se sparie turm'a cea de oi. . . . Feciorulu o indémna se se scalde, catielulu sparie turm'a; si ea apuca atunci de graba dupa oi, spuindu-i feciorului cá ea nu se póte scaldá, cá de i s'or perde oile ce-a face ea atuncea? . . . cum si-a da sém'a inaintea stapanei sale, adeca a smeuóicei?

Feciorulu, vediendu cá nici asié nu póte s'o cunósca, ese de graba din apa si ducându-se la maic'a-sa ii spune totu cum sta tréb'a, cá elu candu a vrutu se se scalde, ea, anume cá se duce se întórca oile spariete de catielu, n'a voitu se se scalde.

Smeuóic'a dice éra-si feciorului:

— Nu te teme, cá mai este inca timpu! . . . Mai dù-te inca odata cu dèns'a la scaldatu, si mai odata, si totu asié pâna ce vei pute-o induplecá se se scalde, si atunci te vei incrediatiá despre adeveru!

Feciorulu smeuóicei ie acum'a a dóu'a óra pre féta la apa, cá se se scalde, dar' acést'a, vediendu cá altu chipu nu-i de scapare, cá se nu fia cunoscuta, candu ajunge la apa se arunca, imbracata cum erá, cu totulu in lontru si trece de-a 'notulu pâna de cecalalta parte de apa, lasându pre smeu si cu turm'a de oi de asta parte. Ér' dupa ce esí ea de cecalalta parte la malu ísi redicá cusím'a din capu si-si arétà perulu seu celu de auru feciorului, si de-acolea se cam mai duse in tréba-si.

Feciorulu, scárbitu cá vai de elu, se 'ntórce inde-reptu la maica-s'a si-i spune tóte: cum a saritu fét'a cu haine cu totu in apa, cum a inotatu si cum a fugitu, fara cá s'o mai póta urmari.

Maica-sa, audiendu acést'a, ii da acum'a altu sfatu si-i dice:

— Dù-te si fà o multime de furci de torsu, un'a mai frumósa de catu alt'a. Apoi ie si le auresce pre tóte. Dupa aceea incarcàle intr'o carutia si dù-te cu ele in lume pâna ce-i da de féta. Ér' candu vei da de dens'a si ea se va sui in carutia, se scii ca e a ta! . . . Mai multu n'are se-ti scape din mana! . . .

Feciorulu asculta pe maica sa. Face o multime de furci. Le auresce pre tóte frumosu, le 'ncarca intr'o carutia si se pornesce apoi cu ele in lume, dóra va dà unde-va de fét'a fugita.

Éta ca, mergându elu asié, acum'a cáta vreme va

fi mersu, se 'ntâlnesce c'o sora de-a fetei celei cu perulu de auru.

— Ce ai in carutia? — 'lu întréba acést'a cum 'lu vede.

— Furci. — respunse elu.

— Ien' se le vedu? — dice mai departe fét'a.

— Suie-te in carutia, déca-ti trebue! — respunde feciorulu.

— Ei! ce mai furci 'su si-acestea! . . . Sor'a mea, candu le-ar' vedea, nici n'ar' scupí pe ele! — díse acum'a fét'a si se cam mai duce in tréba-si.

Mai in colo se 'ntâlnesce feciorulu cu cecalalta sora a fetei celei cu perulu de auru. Si-acést'a cum zaresce pre fecioru cu caruti'a incarcata de furci ilu întréba:

— Ce ai in carutia?

— Furci.

— Ien' se le vedu?

— Suie-te 'n carutia, déca-ti trebue!

— Ei! ce m-i furci 'su si-acestea! . . . Sor'a mea candu le-ar' vedea, nici n'ar' scupí pe ele! — dice si acést'a féta si se duce in tréba-si de unde a venitu.

Se 'ntâlnesce acum'a feciorulu cu fét'a cea cu perulu de auru. Acést'a necunoscându pre fecioru: cine-i si din cotrou vine, ilu întréba si ea cá si surorile sale: ce are in carutia?

Feciorulu ii spune si ei: cum si ce. . . Ea, fara a acceptá multu, se suie in carutia cá se véda furcile. Atun-ce feciorulu . . . bucuri'a lui! . . . întórce de graba caruti'a si la fuga cu dens'a indereptu spre casa.

Fét'a, vediendu si canoscându abia acum'a in ce mana au picatu, candu trece feciorulu peste ap'a cea m a r e, ie si arunca inelulu seu in apa si dice:

-- Candu mi-a vení inelulu acest'a éra-si pe degetu, atunci voiu vorbi si eu cu tine!

Dar' feciorulu nici nu vrea s'o asculte, ci se ducea totu intr'o fuga cu dens'a a-casa. Éra dupa ce sosi cu fét'a a-casa se 'nsurà cu dens'a si si-o luà de soçia.

Fét'a macar' ca acum'a devenise nevést'a smeului, tienându-se de cuvèntu, nu voi se vorbésca nemica nici cu dènsulu, nici cu sócra-sa, cu smeuóic'a.

Dela o vreme inse, vediendu smeuóic'a cá nora-sa nu vorbesce nemica nici cu dens'a, nici cu barbatulu seu, díse feciorului:

— Ceti-e buna tie acést'a, déca nu vorbesce nemica cu noi, . . . déca e muta! . . .

Apoi, . . . ce-i plesnesce smeuóicei prin minte? . . . ie pre nora-sa si-o tramite la o sora de-ale sale dup'o spata si nesce itie, gândindu ca sora-sa cum a capeta-o la mana deaun'a are s'o omóre.

Nevést'a, care de-altmintrelea ascultá totdeaun'a forte bine pre sócra-sa, numai ca nu vorbiá cu dèns'a, se pornesce indata cá se-i aduca spat'a si itiele.

Barbatulu seu inse, sciindu prea bine cine-su si ce platescu matusiele sale, cum vede cá ea se pornesce, dea-un'a ese afara dupa dèns'a si-i díce 'n taina cá se nu-lu auda maica sa:

— Ajungându la matusiele mele, candu ti-oru da ele de mancare, imbucatur'a cea de ântâiu s'o pui sub limba si-apoi se mânânci. De nu vei face asié cum te 'nvetiu eu, se scii ca ai se patiesci reu!

Nevést'a l'a ascultatú . . . si mergându ea acum'a, câtu va fi mersu, ajunge la cea de ântêiu sora a sócrei sale, o smeúoica si acést'a de câtu care se mai cauti alt'a, asié de urita si rea erá. . . . Si cum ajunge la dên-s'a, deauna-i da buna diu'a.

Smeúoic'a, cum o aude vorbindu, se uita lungu la dên-s'a. Apoi ii multiamesce si dice:

— Apoi se mai créda cine-va sócreloru! . . . Sora-meá dice cá nora-sa nu vorbesce, cá este muta, si ea . . . uitá-te numai la dên-s'a câtu de frumosu si dragalasiu vorbesce! — Apoi dupa ce o mai intréba despre una alt'a: cum se afla barbatulu seu, ce mai face socr'a-sa? . . . cum se lauda? . . . tae unu cocosiu, 'lu impodobesce frumosu, 'lu frige si i-lu da de mancare.

Nevést'a imbucatur'a cea de ântêiu o pune sub limba, dupa cum adeca a invetiat'o barbatulu seu, apoi mananca din cocosiu pâna ce se satura.

Dupa mancare, vedindu smeúoic'a ca na putut'o in-sielá, ii spune cá itiele si spat'a dupa cari a tramis'o sócra-sa, nu se afla la dên-s'a, ci la o sora a sa mai mica decátu dên-s'a, care nu locuesce tare departe; . . . se se duca pâna la acést'a si le-a capetá.

De-aicea, luându-si nevést'a remasu bunu, se pornesce si se duce la a dóu'a smeúoica si cum ajunge ii da si acestei'a buna diu'a.

Audiend'o si-acést'a smeúoica vorbindu se minunéza de dên-s'a si-i dice si ea cá si sora-sa:

— Pasu acum'a de mai crede sócreloru! . . . Sora-meá dice cá nora-sa nu vorbesce nemica, cá ea este muta, si . . . ien' uitá-te la dên-s'a câtu de frumosu si bine vorbesce! . . . Apoi din vorba 'n vorba, din un'a in alt'a, o intréba la ce a venitu.

Nevést'a ii spune cum si la ce, cá éca sócra-sa a tramis'o dupa spata si itie pâna la matusi'a sa pe la care a trecutú, dar' fiindu cá acést'a nu le are, i-a spusu se viie la dên-s'a, cá póte voru fi aicea.

Smeúoic'a acést'a tae acum'a si ea unu cârlanulu, si dupa ce-lu frige 'lu da nevestei de mancare.

Nevést'a, face cá si mai 'nainte, adeca pune cea de ântêiu imbucatura sub limba si-apoi mananca.

Smeúoic'a dupa ce-i dete de mancare, se facú ea cauta spat'a si itiele, dar' indata s'a intorsu inapoi si-i díse nevestei, ca ea nu le gasesce nicairi, deci trebue se se duca la sora-sa cea mai mica, care nu locuesce departe, cá pote la dên-s'a se voru aflá.

De aicea se ie ér' nevést'a si se duce la cea din urma sora a sócrei sale.

Vediend'o si acést'a smeúoica cá vorbesce ii repeti acelea-si cuvinte cá si surorile sale. Apoi ii da si ea o mâná de omu mortu de mancare si dupa aceea se sue in podu, anume cá se caute spat'a si itiele, in fapta

inse cá se pandésca pre nevést'a se véda ce-a face? manca-o-a mâná ori nu?

Dar' ce se faca nevést'a? . . . ie mân'a cea de omu mortu si-o arunca sub vatra.

Nusciu vediutu-o-a ori n'a vediut'o smeúoic'a, destulu cá ea intréba:

— Mâná de omu mortu unde esti?

— Sub vatra! — respunse mân'a.

— Mânânce, nevést'a, mân'a! cá de nu-i mânca-o te mânânce eu pre tine! — díse éra-si smeúoic'a.

Ce se faca acum'a biét'a nevést'a? . . . Cum se mânânce ea mâná de omu, déca acést'a e spurcata? si-apoi . . . baremi déca n'ar fi de om mortu? . . . Ie mân'a de sub vatra si-o baga sub bráu tocm'a la anima.

Smeúoic'a intréba a dóu'a óra:

— Mâná de omu mortu unde esti?

— Sub anima! — respunse mân'a.

Acum'a socotindu smeúoic'a cá nevést'a a mânacatu mân'a, se scobóra cu itiele si cu spat'a din podu si i le da nevestei.

Nevést'a le ie si vré se pornésca. Dar' smeúoic'a o opresce si-i dice:

— Da-mi mân'a inapoi!

— Na-ti-o! — díce nevést'a, scotíndu de graba mân'a de sub bráu, fora cá s'o zarésca smeúoic'a, si i-o da. Apoi se pornesce si se cam mai duce, cá-ci smeúoic'a, dupa ce i-a intorsu mân'a, nemica reu nu putú se-i faca. Sosíndu nevést'a la 'ntórcere pe la a dóu'a smeúoica, acést'a-i cere cârlanulu. Nevést'a scuipesce si cârlanulu sare din gura si fuge sbierandu.

Smeúoic'a, vedindu acést'a, se mâníe si díce nevestei:

— Ai mânca-mi-te-ar' tíap'a se mi-te manance, da cum mi-ai scapatu din mana!

Inse nevestei nici nu-i pasa. Se duce mai departe, pâna ce ajunge la cea de ântêiu sora a sócrei sale. Acést'a smeúoica, cum o vede de afara inca ii cere cocosiulu.

Nevést'a scuipesce si acum'a, si cocosiulu sbóra din gura totu cântandu: cu-cu-ri-gu-u!

— Ai manca-mi-te-ar tíap'a se-mi-te mânance, da cum mi-ai scapatu din mâná! — díce si-acést'a smeúoica, vedindu ca nu póte nemica face nevestei.

Acum'a intr'unu tardú éta cá ajunge nevést'a sanetósa, fara se i se fi clintitu macar' unu peru din capu la sócra-sa.

Câtu timpu va fi âmblatu ea pe la cele trei smeúoice nu potu spune anume. Dar' totu trebue se fi trecutú cam multu, cá-ci candu a sositu ea la sócra-sa, acést'a avea acum'a alta nora 'n casa. Facú ce facú smeúoic'a cea be-trana si induplicandu pre feciorulu seu 'lu insurá cu alta féta, socotindu cá nora-sa cea de ântêiu, pe care o credea cá e muta, nu s'a mai întóree dela surorile sale, unde a fostu tramis'o anume cá s'o omóre.

Candu ajunse acum'a nevést'a a-casa aflá pre barbatulu seu taindu o óie in tinda, éra pre sócra-sa si pe nora-sa cea de-a dóu'a lucrandu câte un'a alt'a in casa.

Sóera-sa cum o vede, cum ii dîce:

— Ai! bine c'a-i venit, nora draga! . . . dî-te si adâ si tu acum'a o cofa de apa, cà-ci ast'alalta nora nu mai pôte de-atât'a munca, de candu te-ai dusu tu de-a casa!

Nevést'a, ascultatóre cá totu-deaun'a, nu spune nemica, ci, luandu cof'a se duce dupa apa tocm'a acolò unde si-a svêrlitu ea inelulu. Aice apoi oprindu-se si sco-tîndu apa éta ca-i sare inelulu in cofa. Ea, cum 'lu vede, dea-una-lu pune pe deg'etu si, dupa cum a spusu candu l'a aruncatu, 'si propune se vorbésca. Deci intorcîndu-se cu cof'a a-casa si aflandu pre cealalta nora a smeuóicei redicandu o óla dela focu cu manec'a camesii, care erá a ei, i dîse:

— Ai plati-ti-ar' Domnedieu se-ti platésca, cà bine mai scii a luá ólele dela focu cu munc'a altui'a!

Barbatulu seu, care si-acum'a se aflá taindu ói'a in tinda, cum o aude vorbindu, dea-un'a se repede la dên's'a asié plinu cum erá pe mâni cu sange si cuprindiendu-o cu manele de dupa capu ii dîce:

— Drag'a mea! Rîndunic'a mea!

Dar' n'a apucatu bine a rostî aceste cuvinte si ea deaun'a s'a prefacutu in Rîndunica si elu Rîndunelu, si-amendoi au sburatu pe o ferésta si s'au cãm mai dusu in lume. Éra smeuóic'a si a dóu'a nora au remasu singure si nimene nu scie ce s'a facutu cu dênsele.)

(Finea va urmá.)

S. Fl. Marianu.

LUI G. VENTURA.

Amu plansu cetindu „Curcanii“ si-amu admiratu
in tine
O anima si-unu sufletu, ce sciu cá se stérniasca
In anim'a altui'a iubiri necunoscuté
De patria, natiune si limba romanésca.

*

Iar' » A dîo la Plevn'a« — acea cântare dulce --
De'mbina cá prin farmecu o lume de sêmtîri,
De câte ori o córdá séu voce mi o-intóna,
Me sentiú strapusa 'n visuri de scumpe fericiri!

*

*

Salutu deci cu iubire, Maestre — ai tei » Curcanii«
Salutu cu bucuria, duíósa lir'a t'a;
Si in entusiasmulu cu care te adoru
Aceste-a mele versuri voiescu a-ti inchiná!

Toporontu (Bucovîna) in 10/22 noemvre 1878.

Elena.

Lips'a si mediulócele infientiarei bibliote-celorú poporale si scolare.

Disertatiune rostita in adunarea genera'a a „Reuniunei Inve-tiatorilor Romani Selageni“ tienuta la 15 Augustu a. c. in Uni-metu, — de Gavrilu Trifu, Prof. ord. preparand. si V.-Presidele Reuniunei.

O! vorbiti, scrieti romanésce,
Pentru Domnedieu!

G. Sion.

Totu inceputulu este micu. Adevverulu acestui prover-biu este cunoscutu inaintea nóstra a tuturor'a. Scântéu'a domnedieésca donata nóue de Creatoriulu, mintea, spiritulu omenescu, produce astadi minuni, cum suntú: calea ferata, nai'a cu vapore, nai'a de aeru, telegrafulu, telefonulu si alte nenumérate invetiuni in toti ramií sciintieloru, arteloru, in-dustríei si comerciului. VEDIENDU aceste inventiuni si ob-servandu pe fiecare dî'poterea iresistibila a spiritulu ome-nescu, prin care omulu 'si aservesce sie poterile naturei, acele poterí, despre a caroru esistintia mîi de ani nici idea n'a avutu; cum le face pe aceste poterí se servésca, cá sclavii, virtutíloru si patimeloru sale, binelui omenescu si dreptu arme in man'a unoru si altoru pecate si slabituni omenesci; nici-cá cugeti, cum-cá si acestu inceputu a po-tutu fi candu-va micu. Si totúsi a fostu micu, fórte micu. Acestu spiritu omenescu, ale caruia lucrari le admiramu as-tadi cu totu dreptulu, carui-a nui pôte contrast'a pentru totu-dé-un'a nici o putere naturala, inaintea carui'a se des-chidu dup'olalta cele mai secrete porti ale misterieloru ma-rei nature — in dílele cele de ántáie ale vietiei omenesci erá atátu de debilu, atátu de pucinu inventiosu, incátu de abié scia se sfatúiesca pre omu, cum se-si procureze cele mai primitive mediulóce spre a-si sustiené amarit'a de vié-tia. Spiritulu omenescu atátu de admiratu astadi nu facea pe acele tempuri ale vietiei primitive omenesci sute de ani, atát'a progresu intru cultivarea sa si pe terenulu inventiu-niloru folositórie, cátu face in dílele nóstre intr'o dí, ba, amu poté dîce, intr'o óra. Si prin ce a ajunsu acel'a a fi atátu de productívu, atátu de roditoriu? Prin carte, ono-rata adunare!

Pe tempulu etatiei puerile a omenimei inca se facea de unu séu altu spiritu elevatu câte o invetiune, se cascigá d'in intemplanté séu dupa multe ostenéle câte o cunoscentia folositórie; dar' acea remanea proprietatea inventatoriului, cascigatoriului si nu arare ori moriá cu elu dimpreuna. A une-ori se latiá inventiunea séu cunoscenti'a folositórie, dar' numai in immediatulu giuru alu inventatoriului, arare-ori si numai dupa dieci ori sute de ani mai departe in cercuri mai mari; marginile locuintiei omenesci inse nu le ajungea nici-candu: prin urmare fórte pucine d'intre ele, cu mare greu si dupa multu tempu poteau ajunge a fi binefacatórie pentru ce'a mai mare parte a omenimei. Afora de acést'a ómenii nu cunosceau numai inventiunea insasi, dar' cáile, pre cari a amblatu mintea inventatória dupa adevveru, nici-decumu. Asié dara ómenii pre acele tempuri numai se fo-

) Acést'a legenda mi-a dictat'o Ilie a lui Onofreiu Frundia, rezésiu rom. din Igesci.

losiau de inventiuni, dar' mîntea, spiritulu loru, nu se cualificá a poté inventé insusi ceva; spiritele mari nu afláu dara — cá-si in dílele nóstre — cale batuta inaintea loru, pre care trebuia numai se inainteze, ci trebuia, ci se-si faca fie-care calea sa dela inceputu, cari apoi de multe-ori nu ducea nici pâna acolo, pâna unde a dusu ce'a a antecesorelui cu una snta, dóue de ani. Cãile catra adeveru nu se continuáu dara de succedenti, ci, durere! se totu incepeau. Cumcã ast'felu nu putea omenimea se inainteze cu pasi rapedi cátra — si in cultura, va aflá fie-cine cugetandu asupra lucrului. Cá inse cãile amblate de antecesorii se se conserveze séu celu pucinu, semnele, pre unde au dusu acele, sè remana, s'a inventatu scrierea. Prin scriere se poteau pastrá cunoscintiele odata cãscigate pentru venitorime, dar' numai cu greu, fórte incetu si cu multa ostenéla si perde-re de tempu se poteau aduce la cunoscinti'a contemporaniloru si asié a deveni cátu de iute folositorie omenimei. Spre a se poté latí iute si cu pucina ostenéla, s'a inventatu mai tardíu tipariulu si cu ajutoriulu acestuia, spre a poté semnelá fara de intardiére tóta inventiunea, tóte intemprile d'in apropiere si departare, cari aru poté se ni folosésca séu strice — au pasitu in viétia díuarele. Cartile contienú dara tóte inventiunile facute si cunoscintiele cãscigate de spiritulu omenescu din tempurile cele mai vechie pana in dílele nóstre; foile periodice si cele de di ni spunu, cà unde sau imprimatu si unde se afla cartile aceste felositorie, ce inventiuni sè facu si cunoscintie se cãsciga pe fie-care dí, ele ni-le descriu pe scurtu aceste si ne facu atenti la tóte misicamintele spiritului omenescu. Din càrti ne potemu noi dara cãscigá imbogatírea spiritulu nostru prin cunoscintie folositorie nóue si deapropelui nostru si desvoltarea animei — sentimenteloru nóstre in direptiune umana si nobila, — cu unu cuventu din càrti ne potemu cãscigá cultura. E, dar' càrtile cele frumóse si folositorie suntu inchise cu „siete peceti“ pentru cei ce nu scíu ceti. Ferice dar' de aceia, caru scíu sí vréu a ceti.

In scóla invétia copii a ceti, dar' fórte pucini invétia a vré se cetésca. Inse potemu se scímu cátu de bine ceti, dar' déca nu vrem, de folosulu cetirei parte nu avem. Noi, cari avem detorint'a si chiamarea de a luminá poporulu, trebue dar' se invetiámu poporulu a vré se cetésca. Acést'a o potemu face mai usioru si mai cu succesu pr'in infintiarea biblioteceloru scolare si poporale.

Scímu cu totii, cu cáta placere asculta copii, ba si junii si barbatii obositi de lucrulu dílei pâna tardíu dupa média nópte desfacédu papusioiu (cucurudi) povestea unui séu altui povestitoriu. Aceste povesti in cele mai multe casuri nu contienú nici o invetiatura morala séu practica, afara de acést'a modulu povestirei e de totu primitívu, si totusi ce interesare la ascultatori! Déca acum in locul povestitoriuului lipsitu de cunoscintie va pasi unu auctoriu cu cunoscintie multilaturarie, locul povestei fara de nici o invetiatura morala si cunoscintia practica 'lu va ocupá o enaratiune plina de invetiaturi morale si practice, locul modulu primitívu de enaratu alu poporénulu 'lu vá ocupá sti-

lulu frumosu si intogmitu preceperii copiiloru si poporulu alu unui auctoru desteru: potemu se ni imaginámu, cu cátu vá cresce interesarea ascultatoriloru rêspective a cetitoriloru.

Intieleginti'a nóstra, noi, poporeni, cu totii ne cãimu: cà in daru suntu scolile, poporulu nu se cultivéza mai de locu. Nu e nici o mirare, cà nu se cultivéza. Copilulu ese din scóla, caudu e de 12 ani si fiindu-cã nu duce cu sine placerea de a ceti, in scurtu tempu uita totu ce a invetiatu in scóla. Candu ajunge la etate mai matura, candu ar scí pretiú si folosi cunoscintiele cãscigate in scóla, nu le mai are, le-a uitatu tóte, remane deci cum a fostu inainte de a fi amblatu la scóla, nesciutu. Altmintrele va stá lucrulu, déca vomu infintiá bibliotece scolare si copilulu, esindu din scóla — prin aceste — va duce cu sine in viétia practica placere de a ceti. Atunci nu numai cà nu va uitá cele cãscigate in scóla, ci din contra, se va nisú a-si cãscigá — cetindu — totu mereu cunoscintie nóue, adeca a se cultivá. Infintiarea biblioteceloru scolare si mai tardíu — dupa ce aceste si-voru fi produsu efectulu — acelorú poporale este deci neamenatu de lipsa din punctulu de vedere generalu alu culturai poporale. Dar' infintiarea acestoru bibliotece este de lipsa si din alte puncte de vedere totu culturale, dar' totusi speciale: din punctu de vedere natiunalu si literariu, precum me voiú a demustrá in cele urmatórie.

Popóruulu nostru dela natura blandu si pacineu venindu si alte natiunalitati in tíera si conlocuindu cu acele — de odata se tredi, cà e aservitu, cà in patri'a sa propria numai elu nu este recunoscutu, numai elu nu are dreptu de a trái, ci e numai toleratu. In daru s'au luptatu mai bunii, mai intieptii natiunei sute de ani pentru egale drepturi cu celelalte natiunalitati din tíera, cà-ci n'au potutu cãscigá nimica. Ce a fostu óre caus'a, cà poporulu romanu nu si-a potutu pastrá egale drepturi cu celelalte natiunalitati conlocuitorie si cà drepturile odata perdute nu le potú redobândi, pâna ce s'a ivitu diorile libertatiei in 1848? Lips'a culturai, care l'a impededatu de a tiené intru tóte pasi cu celelalte natiunalitati si de a veghiá — cá-si acele — cu scumpetate asupra drepturiloru sale de esistintia. Totu acést'a a fostu caus'a, cà poporulu n'a potutu stá cu destula taría lãnga atletii sei in lupt'a acestor'a pentru drepturile lui.

Dar' ce se vedemu astadi, candu cu totii ne bucurámu de egale drepturi omenesci si cetatienesci, ba legea ni asigura si unele drepturi natiunale? Vedemu, cà poporulu nu-si cunósee drepturile sale, cà cele cunoscute nu le scie folosi spre binele seu, cà nu tiene cu taría de ele, ci se lasa a fi neindreptatitu fara de pedépsa de ori-si-cine, cà nu-si cunósee adeveratii sei binefacatori si adeveratele sale interese si cà se lasa a fi sedusu a se folosi de drepturile sale chiaru in contr'a sa propria. Ce e caus'a la tóte aceste? Lips'a culturai. Da la acést'a? Nescirea si nevrerea a ceti. Altmintre voru fi tóte acestea, déca va ceti poporulu si cetindu va invetiá dela alte popóre mai culte, cum trebue a se folosi conscíu, independinte si spre adeveratulu seu folosu de drepturile sale omenesci, cetatienesci si na-

tiunale asigurate lui prin lege. Dar' că se cetesca poporul este de lipsa, se-i facemu inca de micu cunoscuta placerea si folosulu cetirei. Deci dara infintierea biblioteceloru scolare este o necesitate imperativa si din punctu de vedere alu esistintiei si demnitatii natiunale.

Fie-care poporu numai in- si prin limb'a sa se pôte cultivá. Potu eu ceti, câtu voui vré; dar' déca nu precepu limb'a in care este scrisu opulu de sub cetire, cetindu nũ cetescu nimicu. Unu, doi, ba si sute de ómeni dintr' unu poporu se potu cultivá si in limba straina invetiandu mai ántáiu si cu multa truda si perdere de tempu respectiv'a limba, dar' unu poporu nici-candu. Sciinti'a numai in limb'a popóreloru se pôte generalisá. Celu ce o néga acést'a, e séu unu nesciutu séu unu reu voitóriu alu popóreloru. Acele popóre, cari s'au folositu la invetiatura mai ántáiu de limb'a loru propria, acele au ajunsu mai departe in cultura, acele au mai bogata literatura. In tiér'a nóstra pâna la 1848 limb'a instructiunei erá cea latina; nici n'au inaintatu poporul insusi in cultura mai nimicu, cunoscintiele nu se latiau printre poporu. Dela 1848 încóce, decandu sciintiele se invétia — mare parte — in limb'a popóreloru, amu inaintatu mai multu in cultura de câtu pan'acólea sute de ani. De aci se vede ponderositatea literaturéi natiunale. Literatur'a unui poporu este adeveratulu termometru alu culturéi sale. Care popóru are literatura mai bogata, acel'a e mai cultu intre popóre; care n'are de locu literatura, e poporu in agonia. Noi Romanii voimu se traimu; de acum inainte voimu se traimu, cá-ci pan'acumá numai amu necasitu; dar' déca voimu se traimu si inca cá Romani, trebuie se ne inbogátimu literatur'a. E, dar' omulu nu ambla vér'a in chenariu, érn'a cu peleria de paie; marfe de acele, cari nu trebuescu nimenui, nu se aducu la piatia de vendutu: cărti nu se scriu, nu se platesce a scrie pentru unu poporu, care nu cetesce. Noi avemu barbati cu cunoscintie frumóse, pre cari i consuma dorulu de a folosi natiunei loru imbogatíndu-i literatur'a cu opuri pretióse; dar' cine va cumperá si cetí opurile aceste, déca poporul nu scie si n'are placere a ceti. Diuaristii nostri, dintre cari unii suntu adeverat'a fala a natiunei nóstre, nu-si potu sustiené diuariele atátu de trebuintióse chiaru in tempurile nóstre cele critice din lips'a prenumerantiloru. Dar' de unde se si fia prenumeranti, candu poporul nu cetesce, ba chiaru si dintre preoti multi mai bine si procuréza câte unu diuaru strainu „pe intentiuni,“ decâtu celu mai multu pe 10 fl. — cá-ci „pe intentiuni“ nu se dá unu diuaru romanu. Noi Romanii din cóce de Carpati suntemu unu poporu seracu; nu potemu contá la mecenati, cari se póta si se vree a ni sustiené si inavutí literatur'a; fara de literatura nu este cultura poporala si fara de acést'a viétia pentru noi; trebuie dara cá se ne facemu cu totii mecenati cetindu si cumperandu opurile auctoriloru nostri. Acést'a inse numai atunci se va poté intemplá, déca ni vomu fi invetiatu mai ántáiu poporul, cá se scie, si dedatu, cá se aiba placere, a ceti. Éca insemnatarea biblioteceloru scolare pentru literatur'a natiunala.

*

*

*

Cu cele premérse, credu, cá mi-a succesu — celu pucinu in câtuva — a aretá lips'a si insemnatarea infintierei biblioteceloru scolare. Fiá-mi permisu a vorbi pucinu despre mediulócele si modulu infintierei acestoru biblioteci.

Celu-ce ascépta, cá infintíanduse biblioteci scolare se constee îndata la inceputu din sute, ba mii de tomuri, acel'a nu va ajunge se védia vre-o biblioteca scolará infintíata. Un'a singura càrticea buna inca ni aduce mare folosu; cá-ci pe róndu o cetescu toti copii, nu numai scolarii urmatori, ci chiaru si satenii. De aci se vede, cá la infintierea biblioteceloru scolare nu se receru multe spese, ma cá invetiatoriulu desteru si zelosu pôte infintia biblioteca scolará chiaru si fora de spese.

Mediulócele prin- si cáile pre cari s'aru poté infintia bibliotecel scolare suntu cárm armatórielle:

1-a) Invetiatoriulu si-ar' face o consemnatiune corespondiatória si s'aru luá cu ea la inspectorele scólei, la d-nulu preotu, apoi pe róndu la toti ómenii de bine din comuna rogandu-i, cá se binevoiesca a contribui ceva — cărti séu bani — pentru bibliotec'a scolará. Contribuentii s'aru insemná cu man'a loru propria séu prin invetiatoriulu cu contribuirea loru cu totu in consemnatiune. In fine séu — inca mai bine — între cei de ántái va contribui, ce va poté, si se va inscrie si invetiatoriulu insusi in consemnatiune.

2-a) Toti visitatorii scólei s'aru rogá prin invetiatoriulu, cá se contribuiesca ceva pentru bibliotec'a scolará si s'aru scrie asemene in consemnatiune.

3-a) Cu ocasiunea exameneloru finali domnulu inspectore scolaru tractualu, seu domnulu protopopu, ar' provóca pre toti coadunatii, cá se contribuiesca câte ceva pentru bibliotec'a scolará. Cea mai mica sumulitia, chiaru si unu cruceriu, va fi primita cu multiamita.

4-a) Intieleginti'a romana din comuna séu giuru, care urmáresce cu atentiune trebile scolare si se intereséza (de nu o face acést'a comite unu greu pecatu in contr'a natiunei si patriei sale) de cultur'a poporului, s'aru rogá din partea invetiatoriului, cá in locu de premie in bani, care potu se deschidia, ba si deschidu, cale unoru abusuri din partea copiiloru si a parentiloru acestor'a, se dee copiiloru celoru mai escelenti cărtille de cetitu folositorie donandu totu-odata câte unu óemplariu din aceste si bibliotecéi scolare.

5-a) Fiesce-care copilu scolaru, afora de cei de totulu lipsiti de mediulóce, se solvésca pentru folosirea bibliotecéi 10—20 cr.

6-a) Satenii, cari voru duce cărtille de cetitu din bibliotec'a scolará, se solvésca 20, 30, 40 cr. pe anu.

7-a) Un'a parte a pedepseloru pentru absentie se se intrebuintieze pentru inavutírea bibliotecéi scolare.

Aceste suntu totu lucruri de acele, cari le pôte face chiaru si invetiatoriulu celu mai simplu, numai se vree. Asié dara infintierea biblioteceloru scolare depinde de totu — dela noi invetiatorii. La lucru dar' domniloru colegi! cá-ci folosulu din aceste biblioteci va fi inainte de totu alu nostru: invetiaceii nostri voru deveni prin cetire mai descepti, prin urmare vomu crutiá ostenél'a la instruirea loru;

„Er' omenii cetitori voră scî se pretiuiesca mai bine ostenelele invetiatoriului. Intre ostenelele năstre pentru infintiarea bibliotecelor populare se nu uitămă dîs'a unui omu intieleptu: »Omulu pôte multe, dēca vré; numai trebne se si voiésca, ce pôte.«

Si acum 'mi inchidu vorbirea cu cuvintele poetului: „O vorbiti, scrieti, — si eu adangu — cetiti — romanescce pentru Domnedieu!“

Domnule Szolgabireu.

Domnule, Szolgabireu,
Nu-'mbra totu in pasiulu meu,
Că-su copilu seracu de baba,
Si te lasu se mergi in trēba,
Si candu dracu-i pusu pe masu
Nu-i tiené tamaia'n nasu!

De vrei, te comanescce,
Ma io nece nu poftescu,
Candu e năptea mai dragutia
Treci cu cai si cu carutia,
Frundi'a mi spune, si io dormu — :
Lasa frundia — omu cu omu! . . .

Cei doi cai, doi pui de smei,
Fuge-mi sufletulu pe ei,
Candu i vedu 'mî vine-a ride,
Cum i-asă prinde, cum i-asîu vinde,
Da-i privesu cu mîna 'n sēnu — :
„Canele pentru stapănu.“

Si-su copilu facutu de furci,
Nu me spariu de nēluci.
Si am in codru pui vr'o siepte,
Toti jurati pe frundia verde,
Pe totu campu-unu armasariu,
Si'n totu tērgu — unu comisariu,

Vedi ce vedi, din gura taci,
Nu vedé pui seraci! —
Căte-unu mēndiu de dă de mine,
Mi-lu invetiu se amble bine,
Păna 'lu tienu, 'lu inblandiescu,
Candu 'lu vendu 'mi multiamescu.

Am si-o mândra că o stea,
Hei nu potu se mergu la ea!
Dă-mi revasiu se mergu pe-anume
Că se-ti fia bine 'n lume,
Preteni buni cum vomu fi noi,
Nu-su in lume nece doi!!

V. R. Buticescu.

Pe malulu Gârlei.

(Comedia intr'unu actu).

„Pe malulu Gârlei“ este o mica piesa care s'a jocat cu mare arta pe bin'a teatrului romanu din Bucuresci. Ea este — dice Dlu Fr. D. — unu giuvaeru artisticu subtire, usioru, cu atātu mai pretiosu cu cătu ascunde o enigma in intorseturile s'ale delicate.

Beizadea este acceptatu de pré iubit'a s'a; cá s'ajunga mai curundu la dens'a, a pusu patru cai la trasura si alérge in fuga mare. — Jonica, vediendu-lu in departare cá vene cá o furtuna, deschide in laturi port'a dela ocolulu seu. Beizadea trece cá fulgerulu; si Jonica ametitu de vijelia si cá omulu fermecat, pornesce dupa trasura, lasându-si deschisu ocolulu si alérge cá se védia dēca, din intemplare nu se va resturná trasur'a in fug'a s'a nebuna. Sosescce la malu si vede pe arnautulu Stoic'a fugindu, facundu mătăanii si pe Beizadea singuru in apa, luptându-se cu mórtea si strigundu: Ajutoriu!

— Se-lu lasămu se vorbésca insusiū:

„Audfi unu glasu din apa strigādu jalnicu: ajutoriu!
Si zarii, trecūdu cu und'a, o fientia omenésca,
Care se luptá cu mórtea. — Firea năstra romanésca

*La nevoie ne 'nfratiesce cu acel'a care cere,
La primejdie ne léga cu acel'a care piere!*

Deci vediendu ca nu-i nadejde de scapare, mi-
amu svērlitu

Brăulu si caciul'a 'n laturi si in apa amu saritu,
Cu trei cruci si unu Dómne-ajuta; dādu din māni si
din piciorē,

Amu ajunsu tocmai la loculu unde dai intr'o veltóre;
Si smūncindu-te de-odata, din unda cu rapejune
Amu potutu din ghiar'a mortiei se te scapu cá prin
minune.

Apoi inotādu poternicu, amu esitu pān' la uscatu,
Unde te-amu intinsu pe iérba. . . .“

'Lu pune apoi in trasura si 'lu duce la iubita. Beizadea nu scie cum se-si arete recunoscenti'a:

De-acum inainte esci
Celu mai bunu alu meu prietenu! Poti se-mi ceri ori
ce doresci;

Apoi nume, cinste mare, o inalta boieria,
Unu caftanu de cele scumpe, slugi plecate, ayutfia,
Case māndre si covóre, tóte in Persi'a lucrate,
Robi si róbe o multime si odóre nestimate,
I-ti dau eu iti da babac'a: iti da tiér'a si ai mei;
Si pe Stoic'a pe de-asupr'a ti-lu mai dau, de vrei se-
lu iei

Că-ci o ast'feliu de isprava, Jonica dulce vere,
Nu se uita nici odata, si ori-ce resplat'ai cere
Nu va fi atātu de mare si de scumpa cum va fi
Vi'a mea recunoscentia, — cătu pe lume voiui traí;
Ast'feliu ca de-acum 'nainte suntemu totu de-ace'asi
séma.

Haide, vinu de me saruta! . . .

Si Jonica saruta pe Beizadea, si se pune la mēsa cu densulu si cu pré iubit'a s'a, māndru, inse gāndindu-se in parte ca e ciudatu lucru si ca n'o se ésa bene pāna la sfērsitu. — Si in adeveru, dupa ce a māncatu si a beutu

bene, Beizadea are se afe cum a potutu reusí Jonica se-lu scape din ghiar'a mortiei. — Jonica 'si are si elu mândri'a lui. A facutu o isprava mare, de ce nu s'ar' laudá. Si se lauda

Jonica.

Candu m'amu aruncatu in gârla, Luminarea s'a plutea
La doi pasi, in josulu apei, fiindu inaintea mea.
Capulu i-i erá spre mene, iar' piciórele la vale,
Ast'feliu cá 'nfigându-mi mân'a in chic'a Mariei s'ale
Am potutu se-lu tragu la mene si smúncindu-lu . . .

Beizade.

Cum ai dîsu?

Mai luatú de peru!

Jonica.

Vedi bene; si te amu trasu la locu deschisu
Pân' la malu . . .

Beizade.

Bre! cum se pote si-ai avutu tu indrasnéla
Se puí mân'a in capu la mene?

Jonica.

Audi colo socotéla!

Da cum vrei se esi din apa? . . .

Dar' Beizadea nu intielege asié. Unu mojicu se puie
mân'a in perulu celu slavitu! . . . Este prea multu. —
Mari'a S'a sa superatu de totu; ascultati-lu:

Audít'ati Dvóstra se me ié de peru, pe mine!

Prin urmare se me bata, ori se me uida. . . Cine?

Unu mojicu care se 'ngâmfa, totu spuindu necontentitu:

„Eu te-amu scosu din ghiar'a mortiei!“ —

Cin' ti-a spus'o a mintitu!

Bre! dar' eu si fora tine singuru la limanu esiámu.
Nu vedeai, talharu de codru, nu vedeai cá me scaldámu?
Si candu eu, celu mai puternicu, chiar' de nu ar' fi asiá,
Asiú vré se me 'necu, credi ore cumca m'asiú poté 'necá?
Rîulu, supuindu-si und'a, la vointi'a mea stapâna,
M'arú fi scosu la malu elu singuru, fora se fi datu din mâna.

La acést'a scena de inalta comedia, Jonic'a remâne
amentitu. — Reluându inse pucinu curagiu, elu intréba pe
Beizadéu'a déca si-a uitatu juramintele ce facúse, recunos-
cinti'a ce aretá, promisiunile de-odiniora.

Beizade.

Nutímente, n'amú dîsu ast'a. Datutiamú in scrisu la mâna?

Vorb'a sbóra, mèi baiete, numai slov'a e stapâna

Pe vointi'a ce o scrie. Si-apoi multe potu se dîcu

La unu chefu séu la o gluma, fóra cá se dau nimicu

Dar' fiendú-ca nu se cade se plecú fora daru de-aice. . .

Stoica! Stoica! vino încóce. . . se-i dai vré-o 50 de bice!

— Mai sari, me Jonica, in ajutoriulu celoru puternici,
candu suntu se péra; mai scapâi din periculu. . . Odata
periculu trecutu, déca le mai aduci aminte de serviciulu ce
le-ai facutu, voru dîce cá-i faci de ocara. — Atunci vei dîce
din nou, cá si la acestu casu cu Beizadea:

Si-apoi, de, sciti vene vremea cá si brés'l'a tferenésca
Se mai puie la nevoia mân'a 'n chic'a boierésca!

— Stoic'a apuca pe sermanulu benefacatoriulu si-lu duce
cá se-i dé cele 50 de bice de care a fostu verb'a. — Joni-
c'a se întórce spre dînsulu si i-i dîce:

Haide dù-me si me bate;

Scrie-mi in fasii de sânge respaltirea mea pe spate.

— Si apoi intorcându-se catra Beizadea i-i arunca
aceste cuvinte, pline de mândria si de resemnare:

Jar' catu despre domni'a-t'a

Luminate, nu te teme, o se við in curéndu

Vremea, care-ai mai vediut'o, se te vedu iar' tremurându,

Si-atunci nu sciu cene ti-o veni intr'ajutoru,

Se te scape din peire! A insielá este usóru:

Inse insieli numai odata si-apoi, câtu traesci pe lume,

Nimeni nu-ti mai ese in cale candu ti-o audí de nume.

Despre mine nu am grigîa, te-ai portatu cum se cuvine

Si dorescu asié se patîa cei ce s'arú portá cá mine!

De voi rëutati straine, venetici asupritori,

A avutu Romanulu parte, vai de elu de multe ori;

Inse totu-deauna singuru s'a luptatu si-a isbutitu,

Dupa cum spuneau betranii, si din tíera vau gonitu.

O se vie iarasi vremea pân' atunci scrie-mi pe spate

Resplătirea-ti omenésca in fasii lungi sângerate!

Dar' Beizadea este bunu in fondu; si pré iubít'a s'a
'lu róga. Iérta deci diumatatea pedepsei sermanului Jonica,
care nu va primí decâtu 25 bice; si se duce cá se nu mai
audia nici lectii, nici rogaminte; — inse inainte de a trece
pragulu usiei aude pe Jonica, care i-i striga:

„Pe cene nu-lu lasi se móra, nu te lasa se traesci!“

REVISTA.

-- Stéu'a Romaniei clas'a I-ma o a adusu ambasado-
rulu Romaniei Balaceanu pentru Maiestatea s'a Impe-
ratoriulu-Rege alu Austro-Ungariei si Clirono-
mulu Imperat. — Regalu precum si pentru Comitele minis-
tru de esterne — secretariu de statu Andrásy. Alteti'a
s'a Regala Domnulu Romaniloru tramise cu acésta ocaziune
Maiestatiei s'ale Imperatoriului-Rege alu Austro-Ungariei si
o scrisóre autografa, in care multiamesece ecestui'a pentru
amicéti'a si bunavoienti'a dovedita din partea vecinului statu
Austro-Ungaru facia de statulu Romaniei libere si independente?

— Societatea pentru fondu de teatru romanu si-a
tíenutu adunarea s'a generala de est'tempu la 5/17 si 6-18
novembre a. c. in Alb'a- Jul'a. Insemnamu cu mare si pro-
fondu regretu ca numai Dlu Secretariu alu Comitetului ad-
ministrativu Zelosulu si Neobositulu Cultivatoriulu alu Bele-
loru-Arte Josifu Vulcanu representá si cu acésta ocazi-
une pre Comitulu administratoriu alu acestei nobile utile,
si salutarie Societati; si ca numerulu participantiloru la
acésta adunare a fostu micu. Din raportulu cassariului se
constata ca fondulu acestei societati se urca la 14,000 flo-
reni. E pucinu ce e dreptu, dara totusiú destulu facia de
indiferentismulu ce domnesce la noi facia de totu ce e co-
m unu si nationalu. Balulu arangiatu cu acésta oca-
ziune a reesítu catu se pote de splendidu, intrunindu unu
numeru insemnatu de Romani si straini si aducandu unu
venitu de 400 fl. v. a. In pausa s'a jocatú Batuta, Roma-
nulu si Calusiariulu, prin 18 calusiari — toti Romani c'a
stejariulu verde — ostasi din regim. de infant. nru 50. —
Dela noii membrii, inserisi cu acésta ocaziune, au incursu
118 fl. v. a. — Corespondentele nostru multiamesece reesi-
tulu splendidu alu acestei adunari si multiamesece preste
totu zelului nefatigatu ce au desvoltatu in acést'a privintia
Domnii Mihaiu Cirlea si Giorgiu Popu. Adunarea
gen. urmatoria se va intruni la 8/20 septemvre in Blasiu.
— Urámu prosperare acestei nobile societati si fericire ur-
zitoriului ei D., Jos. Vulcanu.

— Hymen. Se cununá: Domnulu Mihaiulu Cherebetiu
cu cuser'a nóstr'a Domnióira Anna Popu la 12/24 novembre a.
c. in Gherla.

Librăria D-lui Joanu Corneliu Tacitu in Brasiovu.

Serviciu promptu — Pretiuri moderate.

Tote cartile de scola, toti autorii romani de aici si din Romania, se trimitu si in afara pe langa rambursa — nachnahme.

Depositu generalu; Gramatica germana pentru clasele primarie (normali) de I. Dorca. Abedariu cu semne si Legendariu foneticu de V. Petri. Religiunea crestina de I. Popea. La vandiri de cantitati mari 10 % rabatu.

Calendariulu Sateanului Romanu pe 1879 cu 35 cr. — „Calindariu pentru toti“ pe 1879 ed. Bucuresci cu premiu (tablou forte elegantu, reprezentandu „Romani'a libera“) 1 fl. plus porto. — „Calindariu amasantu“ cu chipuri comice 75 cr. — „Amiculu Poporului“ 50 cr. — „Calindariulu banului economu“ 45 cr.

Toblouri elegante: Batalia dela Plevna, Griviti'a etc' cu pretiuri mici.

Carticele: Motii si Curcanii, de I. Odobescu, Ostasiulu romanu de V. Alecsandri, Plevna de Sionu etc.

Operele rentmitiloru scrietori V. Alecsandri, Negruzi, Bolinteanu, la olalta cu 50 franci — legate 65 franci; Mihaiu Vi-teazulu de N. Baleescu etc.

Amoru si dincolo de momentu. « Novela forte interesanta si amusanta de Ponson du Terrail traducere de N. F. Negrutiu, pretiulu 30 cr.

Colecta de Recepte din economia, industria, comerciu si chemia de Grigorie Tamasiu Miculesculu, pretiulu 50 kr.

Primesc abonamente la: „Predicatoriulu“ si „Cartile Sateanului romanu“ ambele pe anu cu 4 fl. 1/2 anu 2 fl. v. a. si numai la „Cartile Sateanului romanu“ I. anu cu 1 fl. 50 cr. „Higien'a si scola“ pre I anu 2 fl., 1/2 anu 1 fl. „Amiculu Familiei“ pre Augustu—Decemvre a. c. 1 fl. 50 cr., pre anulu 1879 intregu 3 fl. v. a.

Consideratiuni asupra timpului si spatiului. De J. cav. de Puscariu. Cuprinde pre 60 pagine unu tractatu ortograficu, in care se combate cornurarea si conditiarea iratiunala a literiloru precum si alte escentricitati ortografice si limbistice ala Novei Directii. Pe alte 71 pagine apoi cuprinde Consideratiuni asupra timpului si spatiului, scrise cu multa cunoscintia si pentru acea demne a se ceti si studi'a de catre betrani si tenari de o potriua. Pretiulu e 60 cr. si se pote procura dela Dlu Auctoru-Editoru din Budapesta.

Apologic. Discussiuni filologice si istorice magiare privitorie la Romani invederite si rectificate de Dr. Gregoriu Silasiu, prof. de limb. si literat. romana la r. universit. dein Clusiu. Cartea prima Paulu Hunfalvy despre Cronica lui Georg Gabr. Sincai. Pretiulu 30 cr. v. a., patru esemplare odata procurate se dau cu 1 fl. v. a. Se pote procura dela Redactiunea acestei foie.

Doctrina fericitii ilustrata prin sentintie filosofice culesse din scrierile celor mai celebri filosofi antici si moderni, cu unu adausu Colectiuni de 500 sentintie filosofice de Mihail Velceanu editorulu lui «Numa Pompiliu» s. a. m. Cuprinde: 1. Dreptulu omului spre ferieire. 2. Demnitatea omului. 3. Virtutea. 4. Onorea 5' Amicitia. 6. Sotrea. 7. Betranatiile. 8. Maestria de a ajunge betranatie desfatate; si Colectiuni de 500 sentintie filosofice. Pretiulu e 60 cr. v. a. si se pote procura dela Tipografia eredei lui G. de Closius din Sibiu.

Crestinulu greco-catolicu deprinsu in legea s'a. Manualu catecheticu si istoricu pentru luminitorii poporului, cu privire speciala la istoria desbinarii grecesei, prelucratu dupa auctori aprobati de Dr. Augustinu Lauranu Camerariu papalu si Archidiaconu onorariu etc. Pretiulu e 1 fl. 20 cr. v. a. si se pote procura dela Dlu Auctoru-Editoru din Oradea mare.

LIBRĂRIA LUI J. STEIN IN CLUSIU
are in depositu urmatoriale scrieri romane:

Illustrite Weltgeschichte. Unter besonderer Berücksichtigung der Kulturgeschichte auf Grund des von ihm mitverfassten grösseren Werkes neubearbeitet und bis zur Gegenwart fortgeführt von Otto von Corvin sowie in neuer, zweiter Auflage mit herausgegeben von L. F. Diefenbach. — Va aparé in editiune do luesu in 8 volume, fie-care volumu din câte 16—18 fasciore cu circa 2000 icone istorice 40—50 grupe de

portrete ale personelor istorice, mai multe icone culturale si mappe colorate. Apare la 2 septemani cate o fasciora. Totu la a 2—3 a fasciora se allatura cate o icona de marimea unui foliu intregu seu o trappa colorata, er' la fasciora ultima a fie-carii volumu se allatura o tabella comparativa istorico-chronologica, la finea opului apoi se va allatura unu indice alfabeticu a tuturor materialoru cupinse in elu. Intregu opulu va ési in decursu de 4 ani. Fasciora I a si a II-a au ésiu si se potu procura cu cate 32 cr. un'a. Pretiulu se plateste la primirea fie-carei fasciore, se pote plati inse si inainte pe cate fasciore voiesce omulu.

Magyar Lexicon szerkeszti Somogyi Ede. Ese in fasciore bi-septemariaria. Fie care fasciora se plateste la primire cu cate 35 cr. Pana acum au ésiu 12 fasciore, tote de mare valore scientifica — literaria. Opulu acest'a imbracisieza tote teremurile scientieloru, artelor etc. si pentru ace'a, lipsindu-ne unu opu de acésta natura in limb'a nostra, cunosctorii si studentii voru poté trage mare folosu din acestu opu.

Szöilösi Johanu Sprachlehre nach Ollendorfs Methode mittelst Selbst unterricht in der kürzert möglichen Zeit französisch, deutsch, englisch, italienisch, russisch, spanisch, ungarisch, wallachisch, und türkisch geüfug sprechen und verstehen zu lernen mit Gesprächen des gesellschaflichen Umganges, Redensarten und Wocubularen in allen neuen Sprachen. Pretiulu e 3 fl. v. a.

Mai departe procuréza, in tempulu celu mai seurtu, veri-ce scrieri romane, franceze, italiene, spaniole, magiare, germane, anglese etc.

Pre langa ace'a, fiendu in relatiune continua cu editorii de opuri musicalia, tiene la dispositiunea publicului unu asortimentu bogatu de cele mai eftine produse musicalia ale celoru mai celebri artisti compositorii, atatu pentru forte-piano catu si pentru totu soiulu de instruminte musicali; cu deosebire se afla reprezentata in depositulu densului produsele muziceii de salonu, romana, magiara si germana, indigene si streine.

Nu se pote recomanda in de ajunsu inbitoriloru de art'a musicala editiunile musicalia eftine intitulate „Edition Peters“ „Volksausgabe, Breitkopf et Härtel.“

Profesorii de cantulu artisticu si de musica voru face bene a se adresa la depositulu densulu in care se afla unu bogatu asortimentu de note si chiar scole musicalia intregi bene arangiate si ordinate.

Atatu scrierile literarie catu si opurile musicalia, la cerere espressa, se comunica pentru a le vedé si a-si alege din trensele pe celea convenabile, retransmitiendu pre cele alalte.

Catalogele de totu soiulu se trimitu gratis si francate veri-cui.

POSTA REDACTIUNEI.

— Neprimindu inea din Viena iconele de premiu pentru sortire intre Nimeritorii Gaciturorelor din nrul 6 si 7 a foiei nostre: Deslegarea acestoru Gaciture impreuna cu rezultatulu sortirei se va publica in nrulu urmatoriu; si pana atunci mai punemu inea cate unu premiu constatoriu din cate 5 esemplare a novelei „Amoru si dincolo de momentu“ iar' terminulu pentru deslegare lu prolongimu la ambele pana in 28 nov.—10 decemvre a. c.

Hygea. Scrieti-ne câte unu articulu pentru nrulu 10 a. c. si nrulu 1 a u. Remuneratiunea va urmá de odata. Salutari respectuóse!

E. . . Primiti multiamirile nostre cordiali impreuna cu Salutarile nostre respectuóse!

V. G. Pretiulu de prenumeratiune la foia nostra pe intregu anulu urmatoriu este deja defiptu la 3 fl. v. a. Vei avé dara a ne tramite 4 fl. 50 cr. v. a. Foi'a romana asié eftina abia credemu se esiste.

M. C. Tarde post festa cantare!

C. M. Salutari cordiali!

I. P. Scii ce dice poporulu:

Frundiutia verde de fagu

Nu lacomi la iosagu, —

Cá iosagu-i ostenéla

Si in casa si afara, —

Mai bene — avere pucina

Si s'o mánanci cu odina!

Numele Prenumerantiloru nostri vomu continua a le publica din nrulu urmatoriu inainte; pana atunci: Restantierii se platésca

Proprietaru, Editoru si Redactoru respundietoriu: **Niculae F. Negrutiu.**

Imprimari'a lui Joanu Stein in Clusiu.